

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 90/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Bašistom, advokátska kancelária, Štefánikova 8, Poprad, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 8/2014 a jeho uznesením z 2. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 8/2014 a jeho uznesením z 2. apríla 2014.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 33 T 99/10-2412 z 15. decembra 2013 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) a ods. 4 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody podľa § 172 ods. 4 a § 38 ods. 2 Trestného zákona vo výmere 22 rokov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

3. Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd uznesením č. k. 6 To 8/2014-2466 z 2. apríla 2014 rozhodol tak, že ho podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

4. Druhostupňové rozhodnutie sťažovateľ z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku napadol dovolaním, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 4 Tdo 18/2016-2627 z 3. apríla 2017 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

5. Sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta, že v jeho trestnej veci okresný súd na hlavnom pojednávaní v rozpore s § 263 ods. 3 Trestného poriadku, resp. bez splnenia zákonných podmienok uvedených v označenom ustanovení prečítal výpovede odsúdeného [REDAKOVANÉ] v pozícii svedka. Krajský súd však toto procesné pochybenie v rámci druhostupňového konania o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa nenapravil.

6. Sťažovateľ zároveň zastáva názor, že bol odsúdený na základe jediného dôkazu výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ktorý nepovažuje za dostatočný dôkaz o jeho vine. Poukázal na judikatúru ústavného súdu (nález sp. zn. IV. ÚS 268/2011 z 22. septembra 2011, ale aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III.ÚS 499/04), z ktorej „je jednoznačné, že uznanie za vinného odsudzujúcim rozsudkom založeným len na zásade jedného chráneného svedka nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

7. V postupe krajského súdu v označenom konaní sťažovateľ vidí porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. d) dohovoru.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil:

„Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 8/2014 porušil právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na súdnu ochranu ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý proces ako aj právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok [správne má byť „uznesenie“, pozn.] Krajského súdku v Prešove sp. zn. 6 To 8/2014 zo dňa 02.04.2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, ktorú je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť jeho právnenému zástupcovi do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ (v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky

na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení iných práv, resp. iným subjektom uvedeným v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

14. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd za predmet sťažnosti považoval namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 8/2014 a jeho uznesením z 2. apríla 2014, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd akceptoval a teda nenapravil pochybenie okresného súdu spočívajúce v prečítaní výpovede svedka na hlavnom pojednávaní bez toho, aby na takýto postup boli splnené zákonom (Trestný poriadkom) požadované podmienky, ako aj tým, že sťažovateľ bol v rozpore s judikatúrou ústavného súdu odsúdený rozsudkom založeným len na základe výpovede jedného „chráneného“ svedka.

15. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že uznesenie krajského súdu č. k. 6 To 8/2014-2466 z 2. apríla 2014, ktorým bolo podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu sp. zn. 33 T 99/2010 z 15. decembra 2013, napadol sťažovateľ dovolaním, o ktorom rozhodoval najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tdo 18/2016.

16. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je časovo neobmedzeným právnym prostriedkom ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok jej prijatia na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavom súde).

Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti musí zaoberať aj otázkou, či sťažnosť v tejto časti bola podaná včas.

17. V tejto súvislosti ústavný súd zároveň konštatuje, že ustanovenie o lehote na podanie sťažnosti je ustanovením kogentným, to znamená, že ústavný súd nemôže zmeškanie tejto lehoty odpustiť alebo ju predĺžiť (pozri napr. m. m. I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS 14/03, II. ÚS 330/06).

18. Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by mala podľa názoru ústavného súdu vyjadrovať dobu, ktorá je postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľom a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty (m. m. III. ÚS 186/02, IV. ÚS 287/09).

19. Ústavný súd v súlade so svojou aktuálnou judikatúrou zastáva právny názor, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (ide spravidla o rozhodnutie odvolacieho súdu), s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, III. ÚS 227/2010, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010). Tento právny názor ústavného súdu je ale aplikovateľný len v tom prípade, ak sťažovateľ v lehote dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu podá sťažnosť ústavnému súdu, ktorou bude súčasne namietat' porušenie svojich základných práv podľa ústavy, resp. práv podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy tak rozhodnutím dovolacieho súdu, ako aj rozhodnutím odvolacieho súdu. Za splnenia uvedených podmienok, aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie ústavnoprávnej intenzity v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľa nevysloví, mohol by aj napriek tomu preskúmať

súčasne aj rozhodnutie, resp. postup odvolacieho súdu a meritórne o ňom rozhodnúť (m. m. IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 34/2012, III. ÚS 34/2012).

20. V zmysle uvedeného sťažovateľ už bol ústavným súdom „poučený“, a to v uznesení č. k. IV. ÚS 360/2014-10 z 1. júla 2014, ktorým jeho predošlú sťažnosť (doručenú ústavnému súdu 4. júna 2014) pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 8/2014 a jeho uznesením z 2. apríla 2014 odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť jej podania (pred skončením dovolacieho konania).

21. Keďže v posudzovanom prípade sťažovateľ namieta porušenie svojich práv len napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a rozhodnutie dovolacieho súdu (ktorým dovolanie sťažovateľa nebolo odmietnuté ako neprípustné) nenamieta, treba v súlade s uvedenými právnymi názormi ústavného súdu počítať začiatok plynutia lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odo dňa, kedy sa o jeho obsahu mohol sťažovateľ dozvedieť.

22. Z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 29. mája 2014, pričom svoju sťažnosť doručil ústavnému súdu až 16. júna 2017, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanej oneskorene.

23. Napriek uvedenému ústavný súd dodáva, že sťažovateľ podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku argumentujúc, že na hlavnom pojednávaní okresný súd bez splnenia podmienok uvedených v § 263 ods. 3 Trestného poriadku prečítal výpovede odsúdeného [REDAKOVANÉ] z prípravného konania a hlavného pojednávania, ktoré [REDAKOVANÉ] urobil v postavení obvineného, hoci na hlavnom pojednávaní konanom v trestnej veci sťažovateľa vystupoval v postavení svedka. Rovnako

sťažovateľ v dovolaní namietal vierohodnosť a pravdivosť výpovede svedka [REDACTED] [REDACTED] s tým, že tento dôkaz považoval za nedostatočný na preukázanie tvrdení obžaloby a teda nutnosti zrušenia napadnutých rozhodnutí krajského súdu a okresného súdu.

24. Námietky sťažovateľa uplatnené v dovolaní sú teda identické s námietkami, ktoré uplatnil aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu.

25. S prvou dovolacou námietkou sa najvyšší súd vysporiadal konštatovaním, že sťažovateľ „skutočne dôvodne namietal vykonanie dôkazu – výsluchu svedka [REDACTED] [REDACTED] prečítaním jeho výpovedí uskutočnených v procesnom postavení spoluobvineného v rozpore so zákonom...“, keďže „evidentne nie je splnená ani jedna z podmienok pre postup podľa § 263 ods. 3 Tr. por“. Avšak dovolací súd zároveň dodal, že „Napriek tomu... uvedené procesné pochybenie súdu prvého stupňa nie je v dovolacom konaní ako v konaní určenom k náprave skutočne len tých najzávažnejších (mimoriadnych), či už procesných alebo hmotnoprávných, chýb, spôsobilé privodiť dovolateľom požadované zrušenie napadnutých rozhodnutí súdov nižších stupňov“, pretože „Je evidentné, že predmetné výpovede svedka [REDACTED], ktorý na už na hlavnom pojednávaní v trestnej veci obvineného... (oprávnené) odmietol vypovedať, sú v prospech obvineného a tento nimi v ďalšej časti svojho dovolania aj dôvodí“, a teda „Predmetný dôkaz obvineného žiadnym spôsobom neusvedčoval z trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený, a teda hoci bol súdom prvého stupňa vykonaný a vo svojom podstatnom rozsahu aj poňatý do odôvodnenia jeho rozhodnutia, okresný súd na ňom odsudzujúci výrok svojho rozsudku nezaložil.“. Dovolací súd preto uzavrel, že „uvedená námietka obvineného, vyčítajúca súdu prvého stupňa, že dôkaz, spočívajúci vo výsluchu svedka [REDACTED], nevykonaný zákonným spôsobom, síce zodpovedá procesnému pochybeniu okresného súdu, ktorý rešpektujúc vyhlásenie menovaného svedka, že odmieta vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por., správne nemal pristúpiť k prečítaniu jeho skorších výpovedí ako (spolu)obvineného, avšak v dovolacom konaní, vzhľadom na mieru významnosti tohto (nezákonne vykonaného) dôkazu pre konečné rozhodnutie vo veci, nemá žiadnu relevanciu“.

26. K druhej dovolacej námietke najvyšší súd uviedol, že „*Trestný poriadok... nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov.*“. Dovolací súd zdôraznil správnosť napadnutých rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu a k námietke sťažovateľa „*spochybňujúcej vierohodnosť svedka [REDAKOVANÉ], obviňujúc tohto, poukazovaním na možné zdroje jeho motivácie, z tendenčnej výpovede, poukazuje na skutočnosť, že už prvostupňový súd venoval tomuto obhajobnému tvrdeniu obvineného náležitú pozornosť, keď sa s ním v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným spôsobom vysporiadal. Odvolací súd naň následne opätovne reflektoval, keď podrobne analyzujúc obsah výpovedí odsúdeného [REDAKOVANÉ], uskutočnených v priebehu celého konania, konštatoval, že tieto boli od začiatku konzistentné aj ohľadom tvrdenia o účasti ďalších, spočiatku ním bližšie nekonkretizovaných, osôb na predmetnej trestnej činnosti, ako aj ohľadom okolností ním uvádzaných ako dôvody jeho prvotného mlčania ohľadom nacionálií ďalších osôb zúčastnených na danej trestnej činnosti. Krajský súd takto, logicky argumentujúc a odkazujúc na konkrétne tvrdenia odsúdeného [REDAKOVANÉ], a zároveň zdôrazniac absenciu dôkazu nasvedčujúceho nedôveryhodnosť jeho osoby, vyvrátil akékoľvek pochybnosti o tendenčnosti výpovede tohto svedka.*“. Napokon sa najvyšší súd venoval aj otázke tvrdeného odsúdenia sťažovateľa v rozpore s judikatúrou ústavného súdu, k čomu uviedol: „*obvinený, modifikujúc závery vyplývajúce z citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, rozšíril jeho pôsobnosť aj na prejednávaný prípad. Pritom v predmetnej trestnej veci boli okolnosti výsluchu svedka [REDAKOVANÉ], majúceho postavenie chráneného svedka, podstatne odlišné od tých, za akých sa vypočúvali svedkovia vo veci, v ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky prijal rozhodnutie, ktorým obvinený argumentoval. Týmto bol priznaný status utajených svedkov. Podstata nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky teda tkvela v tom, že uznanie viny nemožno založiť výlučne na výpovediach svedkov, ktorí po celý čas konania zostávajú v anonymite, keďže dôsledkom obmedzených možností obvineného vznášať voči takýmto svedkom protiargumenty a napádať ich dôveryhodnosť sa významne sťažuje uplatnenie jeho práva na obhajobu. V teraz prejednávanej veci však odsúdený [REDAKOVANÉ], hoci majúci postavenie chráneného svedka, bol obhajobe po celý čas konania známy. K utajeniu ani zmene jeho identity nedošlo a dokonca, hoci na hlavnom pojednávaní vypovedal prostredníctvom*

technických prostriedkov (telemostu), obvinený i jeho obhajca mali možnosť nielen mu klásť otázky, ale aj vidieť jeho bezprostredné reakcie. V danom prípade preto nie je možné hovoriť o zhoršení príležitostí na uplatnenie práva obvineného na obhajobu, možnosť realizácie ktorého mu bola v plnom rozsahu zabezpečená.“

27. Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ so závermi najvyššieho súdu nesúhlasí, keď okrem iného uvádza: „*Máme za to, že Najvyšší súd pri skúmaní dovolacích dôvodov mal možnosť procesné pochybenie revidovať*“, ale napriek tomu sťažnosťou podanou ústavnému súdu nenamieta porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných práv rozhodnutím dovolacieho súdu, hoci tak urobiť mohol a mal. Keďže jeho námietky smerujú iba proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ústavnému súdu neostáva iné, iba konštatovať, že nedisponuje vzhľadom na princíp subsidiarity oprávnením tieto námietky posudzovať, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti aj z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu. Je totiž evidentné, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa v rozsahu nevyhnutnom na poskytnutie ochrany jeho základnému právu zaručenému ústavou a právam zaručeným dohovorom, ktorých porušenie namietal, dostatočne v dovolacom konaní zaoberal. Inak povedané, napriek odmietnutiu dovolania najvyšší súd nerezignoval na svoju povinnosť preskúmať a napraviť prípadný neoprávnený zásah do základných práv alebo slobôd sťažovateľa súdmi nižších inšancií a primerane svojej právomoci neodmietol poskytnúť ochranu jeho základným právam, keď námietky vzbudzujúce podozrenie z neústavného zásahu do práv sťažovateľa preskúmal a závery ním zistené odôvodnil.

28. Sumarizujúc dosiaľ uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa smerujúca proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 To 8/2014 z 2. apríla 2014 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bola podaná oneskorene a navyše, vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd nedisponuje ani právomocou túto sťažnosť prerokovať. Preto neostávalo iné, iba sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

29. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2018